

Από το νυν αιώνα στην αιώνια μέρα

/ [Ορθόδοξη πίστη](#)

603524_2910079811473_2020410814_n

Διάβαζα το βιβλίο του Σωτήρη Παπαδόπουλου «Η εκπαίδευση στη Βάσα Κοιλανίου», όπου καταθέτει με τρόπο επιστημονικό - ερευνητικό την αρχαία πορεία και μέχρι σήμερα των εκπαιδευτικών και όχι μόνο δραστηριοτήτων αξιόλογων ανθρώπων που έζησαν εκεί κι εργάστηκαν με ζήλο κι αγάπη. Καταλήγει δε στη μετατροπή του Δημοτικού Σχολείου της Βάσας σε «Μουσείο Εκπαίδευσης - Μουσείο ΠΟΕΔ».

Δεν είναι, βέβαια, ο μοναδικός χώρος που θυμίζει ένδοξο παρελθόν που έσφυζε ζωή. Κατάσπαρτη η Κύπρος, σε πόλεις και χωριά, που τα μνημεία μιλούν για την ιστορία του τόπου, του πολιτισμού, της ανθρώπινης δημιουργίας. Αλήθεια, πόσοι πέρασαν απ' αυτό τον κόσμο, πόσοι δοξάστηκαν με τα έργα τους, πόσοι συνέβαλαν στην καλύτερη ζωή των ανθρώπων με τη ζωή τους;

Η συνειδητοποίηση ότι κι εμείς κάποια μέρα θ' ανήκουμε στο πριν της ιστορίας ενδεχομένως να φέρνει μέσα μας απόγνωση, γιατί δεν μπορούμε ν' αντισταθούμε στη δύναμη της φθοράς, του χρόνου, μέσα στην οποία βρισκόμαστε. Ίσως όμως και να οδηγεί σε δραστηριοποίηση των όποιων δυνατοτήτων μας και χαρισμάτων για «να προλάβουμε να κάνουμε ό,τι επιθυμούμε».

Νομίζω ότι το πιο σημαντικό για τον άνθρωπο δεν είναι τα έργα του αλλά ο ίδιος ως πρόσωπο. Η καθ' ημάς Ανατολή προβάλλει την αγιότητα πρώτα και μετά τα έργα. Τα όποια έργα, ευεργετικά για τους άλλους, έχουν αξία αν πηγάζουν από την αγάπη κι όχι την προβολή, τη διακονία κι όχι την εξουσία. Σημασία έχει αυτό που είσαι κι όχι αυτό που κάνεις.

Η θεολογία της Δύσης, από την οποία φαίνεται δεν μείναμε ανεπηρέαστοι, τονίζει τα καλά έργα του ανθρώπου. Κοινωνικά, στην καθημερινότητα δηλαδή, ο άνθρωπος καταξιώνεται στο σημείο που προσφέρει με τα έργα του. Αν αυτό αδυνατίσει, όπως συμβαίνει κάποια στιγμή ένεκα ηλικίας, τότε αδυνατούν να κατανοήσουν πόσο σημαντική είναι για τους άλλους η πείρα, οποιασδήποτε μορφής, αλλά και η σοφία, όπως και η μέσα του πνευματική κατάσταση.

«Βρες εσύ την εσωτερική ειρήνη και χίλιοι άνθρωποι θ' αναπαυτούν κοντά σου», θα πει ο άγιος Σεραφείμ του Σάρωφ.

Οι άνθρωποι του παρελθόντος, όπως και τα έργα τους, μας παραπέμπουν με τη σιωπή τους στην πραγματικότητα της δικής μας αιώνιας σιωπής που θα έλθει κάποια μέρα. Όσο ζούμε μπορούμε να ενωθούμε με το νικητή του θανάτου, κυρίως στην προσευχή και στη Θεία Κοινωνία, νικώντας έτσι κι εμείς τη φθορά και το θάνατο. Όχι συναισθηματικά ούτε διανοητικά, αλλά υπαρξιακά, ουσιαστικά. Αυτό το βίωμα θα μεταποιεί την προσωπική ιστορία σε υπέρβασή της, σε αιωνιότητα, σε κατάργηση του θανάτου.

Τότε η όποια ενασχόληση με το πριν των ανθρώπων, τη ζωή και τα έργα τους, θα γίνεται υπόμνηση του δώρου που' ναι στα χέρια μας ως ζωή του νυν αιώνα με δυνατότητα αιώνια όντως ζωής του μέλλοντος αιώνος.

π. Ανδρέα Αγαθοκλέους

Πηγή: isagiastriados.com